

2

Jedna cura Sanja,
svakog dana sanja.

Njezini su snovi neobični,
a ponekad i vrlo bitni.

To su posebni snovi
koji se sviđaju samo sovi.

I tako prolaze dani,
pa sanja i kad se igra vani.

Sjeca se svakog sna koji sanja,
jer to je čudna cura Sanja.

3

Sanjala sam
Mnogo lijepih snova
Samo neznam
Dal su ona moja.

U njima sam
Kraljica ja bila
Sva u zlatu
Na prijestolju sjedila.

Oko mene
Ljudi mi se klanjavu
A ja smješkom
Pozdrave im šaljem.

Ja jako često sanjam. Kada sam tužna,
ljuta ili umorna legnem na svoj lijepi krevetić
i sanjam... sanjam o nekom lijepom svijetu,
svijetu gdje ne postoji svađa, tuča, ruganje
i sve te ružne stvari. Sanjam predivne snježne
planine, sanjam pjenušavo more, sanjam sunce,
sanjam bakine kolače... još mnogo toga sanjam
ali mi se neda napisati. Vrlo često sanjam
o nekom princu na bijelom konju. O njemu
mi je baka uvijek pričala kad sam bila mala.
A ja, iskreno da vam kažem, nemam pojma
ko je taj. Ipak se nadam da će jednog dana
doći po mene na tom svom "bijelom konju".
Ali kad bolje razmislim, sve su to samo snovi,
izmišljotine koje su izašle iz naših glava.
A mi svi tako glupo vjerujemo da će se
oni jednog dana ostvariti.

Noć je mirna, a svi spavaju. Svi nešto sanjaju.
Najbolje sanjaju mala djeca. Oni sanjaju sve
i svašta, malo i veliko, ružno i lijepo. Sanjaju
nove igračke, male, male plave autiće i fine
kolače. Oni malo veči, osmoškolci, sanjaju
nove bicikle, modernu odjeću... a katkad i
petice iz matematike... a onda ih probude
mlađi brat ili sestra i onda se rasplaču.
No srednjoškolci sanjaju malo jednostavnije.
Oni sanjaju ljubav. Samo to i ništa više.
Sanjaju ponekad i slavu i novce... no vrlo brzo
utvrde da su to prerasli. A roditelji? Možda
nam se čini da sanjaju samo čisti namještaj
i novi tepih, ali možda čak i ne, oni zapravo
ništa ne sanjaju. Kad ih pitamo zašto, kažu da
su to prerasli. Ostali su nam još samo kućni
ljubimci. Njima nije potreban lijepi san.
Ako sanjaju bilo što svejedno im je. A ja?
Ja sanjam samo jednostavne i čudne stvari.
A što ti sanjaš?

6

Ja imam 5 godina i volim sanjati sretne snove. Sanjam da plivam sa perajama, jedem sladoled s didom u slastičarni, skupljam školjke na plaži i gledam brodove koji dolaze u luku i kako jašem na konju na proslavi Sv. Roka. Moji snovi se ostvare u igri sa mojom braćom Ivanom i Jurajem i rođakom Josipom.

Meni je nojdraže kad snin da se igron sa prijateicima. Kad se dobro umorim i to me štufo jo se probudim, ali se onda volton na drugu bondu i opet zaspim!!!

Moja mama kaže da sam ja njen san koji se ostvario. Ja sanjam speed cars, ronjenje s naočalama koje imaju kameru. Sanjam pehare, sanjam da glumim glavnu ulogu u predstavi i da sam slavni glumac. Uvijek sanjam ono što nemam a želio bih imati. Nadam se da će se moji snovi brzo ostvariti. Mama kaže da dok se snovi ostvare trebam sanjarići.

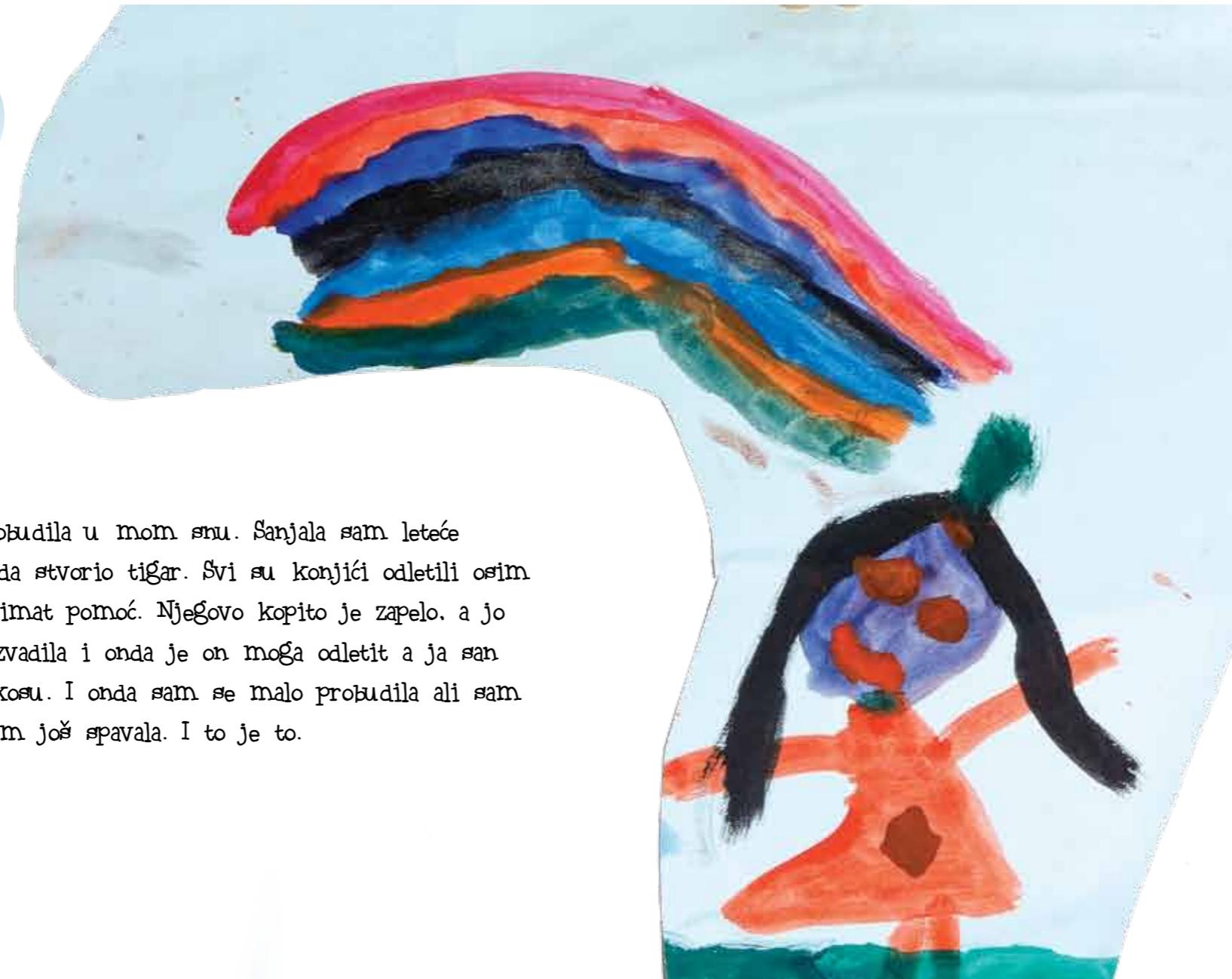

7

Imam samo 4 godine, i u snovima se igran sa zmajevima, autićima i svemircima. Sanjam da znam reći R i voziti biciklu bez pomočnih kotačića.

Jedne sam se noći probudila u mom snu. Sanjala sam leteće konjiće. Tu se odnekuda stvorio tigar. Svi su konjići odletili osim jednega koji je mora imat pomoć. Njegovo kopito je zapelo. a jo son ga u zadnji čas izvadila i onda je on mogao odletit a ja san ga jahola i držala za kosu. I onda sam se malo probudila ali sam znala da je rano pa sam još spavala. I to je to.

Jedne divne noći sanjala sam jedan čudan san. Sanjala sam da sam siroče, pa kraljica, princeza i na kraju opet siroče. Bila sam usamljena, odnosno tužna. Jednom je jedan dječak došao i rekao: "Zašto si tužna?" Ona mu kaže: "Tužna sam jer sam siroče." On ide nešto reći i Toni me probudi i reče: "Idemo se igrati."

JEDNU ŠARENU NOĆ SANJALA SAM SAN POSLUŠAJTE GA:

Šareno je sve bilo.
Stablo je roza, trava
je žuta a sunce plavo i
tako sve ostalo. Bili su
svi sretni ali je tamo
bio jedan uljez. Nije
bio šaren. On je bio
cvijet i bio je boje
koje su svi cvjetovi u
običnom svijetu. Svi su
tražili uljeza. Našli su
ga nakon jednog sata.
On je pokušao pobjeći,
ali su ga uspjeli
uhvatiti. On ih je pitao
smije li ostati tamo.
Oni su mu dopustili i
tako su svi bili sretni.

Jedne noći sanjala sam neobičan san. Jednog dana dok sam se šetala sa svojom prijateljicom Petrom, rekla mi je da u proljeće na livadi pokraj sela raste neobičan cvijet. Aaaa, stvarno. Dok sam to izgovorila Petra me povukla za ruku i odvela na livadu. Tražile smo taj cvijet i pronašle. Povikala sam: "Evo ga, tu je!" Petra je došla i gledala ga je, a ja sam otišla do drugih cvjetova. Kada sam došla do njih vidjela sam ih preko sto. Ali to nisu bili obični cvjetovi, bili su to zlatni cvjetovi, a u sredini svakog cvijeta bio je zlatni novčić. Ja i petra smo bile jako sretne jer mi u selu nemamo baš mnogo novaca.

Odlučile smo uzeti te novčiće i podijeliti sa ljudima u selu. "A Petra što ćemo sa velikim cvjetom?" rekla sam znatiželjno.

"Jooj! Zaboravila sam na taj cvijet."

"Ajmo ga ubrati pa ćemo ga posaditi
na seoskom trgu." povikala sam.

"Super ideja!" povikala je Petra
i krenule smo u selo, podijelili
smo novčiće i posadili cvijet.

Cijelo selo je bilo veselo i šareno.

"Mama, mama!" ugledala sam mamu.

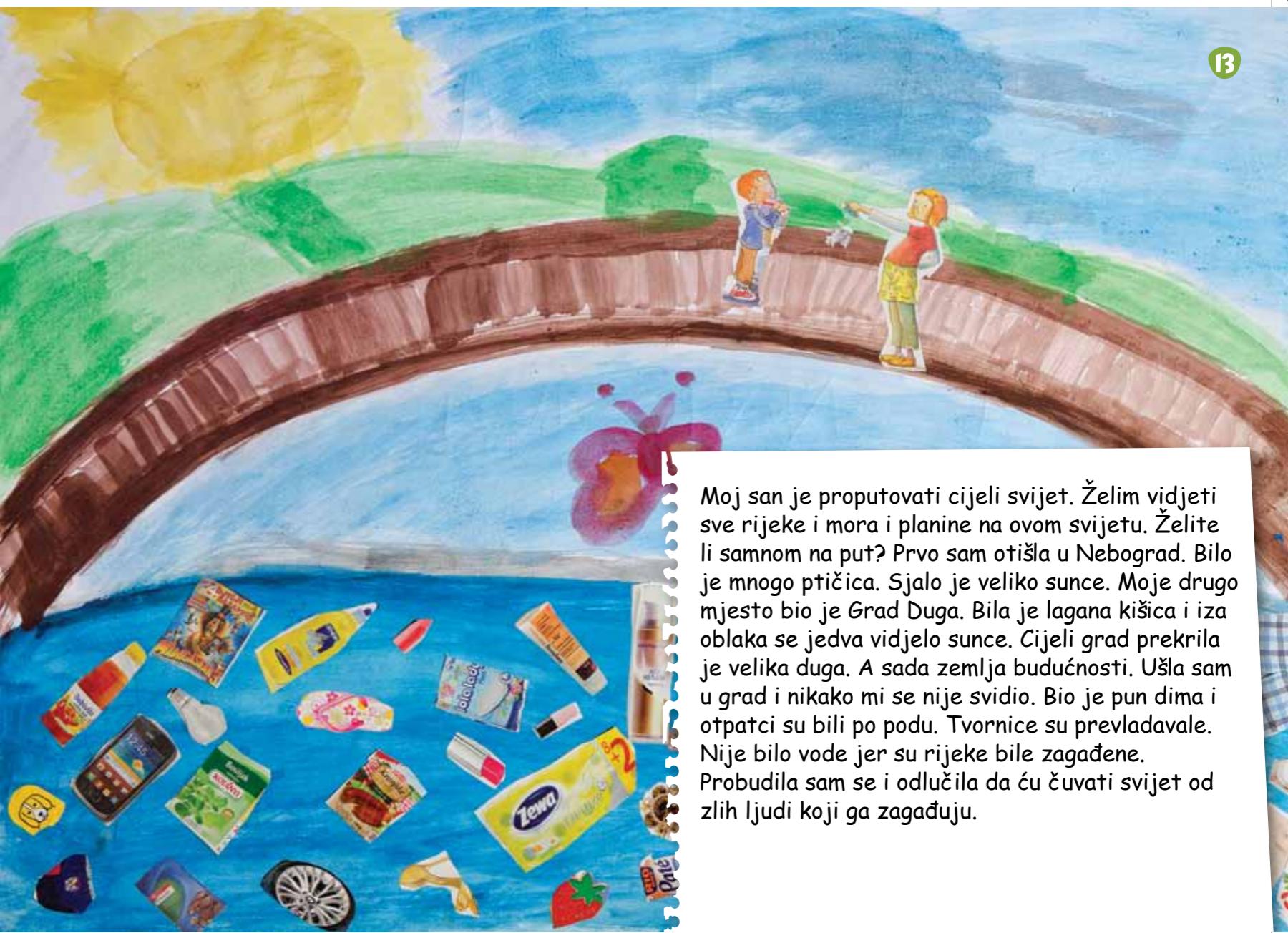
"O ljubavi moja, tako sam ponosna
na tebe." rekla je mama. Svi smo bili sretni,
ali nažalost to je bio samo san.

očistiti i primili smo se posla. Počeli smo čistiti ali je uskoro došla noć i morali smo se vratiti kući. Sljedeće jutro smo doveli pojačanje - tri curice i četiri dječaka. Brzo smo bili gotovi, ali u selu još uvijek nije bilo vode. Pogledali smo dno rijeke i vidjeli da je cijev kojom voda teče začepljena velikom crnom gumom. Dječaci su zaronili i odčepili cijev. Čuli smo viku u gradu znajući da smo uspjeli. Svi smo se zajedno veselili, grlili i ljubili. Sada je slijedila naša zabava. Pošto se dva dana nismo kupali po ovoj vručini, sada smo otišli. Mi cure smo obukle kostime i ponijeli kreme naočale i ručnike. Baš kada sam htjela skočiti u more moja sekala me probudila sa glupim pitanjima.

Jedne vruće ljetne noći sanjala sam da su građani Starog Grada potrošili svu vodu. Ja i moji prijatelji Vedrana i Tomica odlučili smo pronaći vodu. Tako smo krenuli u šumu. Šuma je bila pusta i suha. Nije bilo kiše pa se stabla nisu mogla hraniti. Od životinja smo vidjeli samo mrave. Nismo vidjeli ni vjeverice ni jelene ni zečeve... Nastavili smo hodati i najednom smo vidjeli bunar i starog barba Jožu kako vadi vodu iz bunara ali vode nije bilo. Vedrana ga upita: "Barba Jože, a gdje možemo pronaći vodu?" On odgovori: "Bome u rijeci, a gdje drugo." I tako smo krenuli tražiti rijeku. Čuli smo gdje voda šumi i dotrčali smo do rijeke, a rijeka je bila puna smeća. Odmah smo zaključili da rijeku treba

Moj san je proputovati cijeli svijet. Želim vidjeti sve rijeke i mora i planine na ovom svijetu. Želite li samnom na put? Prvo sam otišla u Nebograd. Bilo je mnogo ptičica. Sjalo je veliko sunce. Moje drugo mjesto bio je Grad Duga. Bila je lagana kišica i iza oblaka se jedva vidjelo sunce. Cijeli grad prekrila je velika duga. A sada zemlja budućnosti. Ušla sam u grad i nikako mi se nije svidio. Bio je pun dima i otpatci su bili po podu. Tvornice su prevladavale. Nije bilo vode jer su rijeke bile zagađene. Probudila sam se i odlučila da ću čuvati svijet od zlih ljudi koji ga zagađuju.

Bila sam na livadi sa svojim prijateljima. Igrali smo kukala. Mene je bilo na redu za kukati. Zatvorila sam oči i brojila do deset. Kada sam otvorila oči nikog od mojih prijatelja nije bilo. Ali nebo je bilo čudno, a trava nekako duža. Pošla sam u potragu za prijateljima, kad je odjednom ispred mene prošlo desetak zečića. Bili su bijele boje, tako čisti, iako je okolo bilo blata. Zazvala sam svoje prijatelje ali se nisu javljali. Odjednom je ispred mene izašao najveći zec i rekao: "Oni nisu tu." Iznenadila sam se i pogledala ga čudno. Mali zečići su povikali: "Nek pođe sa nama!" Glavni zec me je pogledao i rekao: "Uredu." Krenuli su negdje, a ja sam pošla za njima.

A onda sam čula svoje prijatelje. Zvali su me i dotrčali do mene. "Pa gdje si bila?" upitao me Ivan. "Ja... pratila sam zečiće" Oni su pogledali okolo. "Nigdje nema zečeva." rekla je Lara. "Ali tu su." pokazala sam na njih, ali prijatelji su samo odmahivali glavom.

Bila sam začuđena i nisam mogla vjerovati da ih oni ne vide. A onda sam osjetila da mi je netko stegnuo ruke iza leđa. Zečevi su se smijali a moji prijatelji su bili prestrašeni. "To je Carolina" rekao je tiho jedan zečić. "Tko je Carolina?" upitao je Luka, a zečići su viknuli: "Vještica!!" "Ubit će vas" rekao je staloženo najmanji zečić kao da je to ništa.

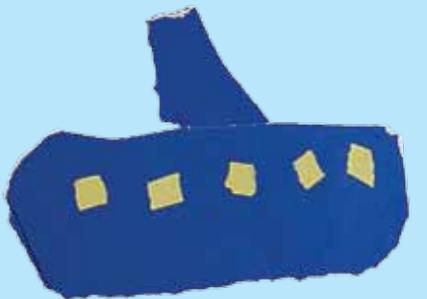
Nešto je počelo svjetliti a onda je krenulo prema nama. Bojala sam se otvoriti oči, ali kad sam ih napokon otvorila, pa... bila sam u svom krevetu. Sva sreća da je to bio samo san.

Sanjao sam da sam sa prijateljima na Tajanstvenom otoku. Tamo su velike životinje male, a male velike. Vidjeli smo ogromnog guštera i on je imao veliko jaje. Morali smo se penjati preko jaja. Moj prijatelj Roko je pao u jedno jaje. Tada se gušter probudio. Morali smo brzo trčati. Na kraju smo mu pobegli. Tada smo vidjeli presušeno mjesto. To je bio grad Atlantida.

I na kraju smo vidjeli vulkan. Taj vulkan je eksplodirao za dva dana. Tada smo Toni i ja išli po podmornicu a Roko, Nino i Ante su išli kući po stvari. Tada je taj otok bio potopljen. Došli su nam i ostali prijatelji. Brzo smo otišli. Na putu prema kući nam je došao jedan veliki kamen. Moj prijatelj Ante je ispucao raketu i kamen je bio srušen. I tako smo se lijepo i sretno vratili kući.

Noćas dok sam spavao čuo sam neke čudne zvukove. Probudio sam se i izašao van. Vanka nije bilo nikoga. Šetao sam ulicom, nikog nisam video, a buka je bila sve jača i jača. Od kuda ta buka dolazi? I dalje sam luta i tražio. Odjednom je zasvjetlilo jako svijetlo, zasjalo je sunce, ali zelene boje. Iz njega su izašla mala stvorena koja su šetala gradom. Rušila su zgrade i aute. Gledao sam dok nisu došli do mog auta. Vikao sam: "Stanite. To je moje auto, kako ču se ič kupat." Stao sam vikat i zvat mamu i tatu: "Pomozite! Razbili su nam auto!" Na to sam čuo mamin glas: "Antonio, to je samo san." Brzo sam se probudio i pričao mami i tati šta sam sanja. Otišli smo pogledat auto i rekao sam da više nikad ne želim sanjat tako ružan san.

Letim letjelicom preko mora i planina. Gle, na igralištu sam. Sve je puno vila, patuljaka, nogometnika. Lopta je bila sva čarobna i šarena. Igrači su bili veseli. Bacao sam loptu, brojao svjetla... Čuo sam povike Roko, Roko, Roko... To su moji navijači. Ruka na mojim leđima, ponovno Roko, Roko, Roko probudi se, kasniš u školu. Otvorim oči i ugledam mamu. Baš šteta što je to bio samo san.

Probudila sam se rano ujutro jer sam trebala u školu. Obukla sam se i stala pred ogledalo da se počešljam i shvatim da mi je najdraža majica puknuta na ramenu. Otišla sam se presvući. Vratila sam se u kuhinju i krenem napraviti mlijeko. Ispala mi je šalica iz ruke i raspala se u sto komada. Pokupila sam staklo i već me prošla volja za jelom. Uzela sam torbu i krenula u školu. U školi sam toga dana dobila jedinicu već prvi sat iz matematike iz domaćeg rada. Drugi sat je sve prošlo u redu. Treći sat sam se posvađala sa prijateljicom koja sjedi samnom u klupi pa nam je učiteljica dala jediice jer smo pričale cijeli sat.. i zadnji sat-četvrti sam dobila jedan iz testa iz engleskog. Kad sam došla kući vrata su bila zaključana i nisam mogla ući. Onda je počela padati kiša pa sam morala pričekati mamu da dođe kući. Nakon sat vremena došla mi je mama pa smo ušli u kuću. Rekla sam joj za jedinice pa mi je rekla da dva tjedna nesmijem van ni na laptop a danas moram ranije spavat. Dok je mama pripremala ručak ja sam išla učiti i pisati domaći rad. Kad sam završila sa učenjem otišla sam u kuhinju. Ručala sam, a za ručak sam imala špagete koje nemogu ni pomirisati onda me mama poslala da opet idem učit. Kad je došlo osam sati mama mi rekla da idem spavati. A onda sam se probudila i shvatila da je sve to bio samo san.

Jedno jutro sam se rano probudila. Izaša sam iz kreveta i zbunilo me šta u sobi nema brata. Otiša sam u drugu sobu i tamo nikog nije bilo - cijeli stan je bio prazan. Pomiclio sam kako je dobro, nemoram doručkovat, ne moram učiti i mogu raditit šta hoču. Upalio sam TV, uključio laptop, nisu mi falili ni brat ni roditelji, kako je lijepo biti sam. Uzeo sam telefon i počeo zvati prijatelje. Telefon je zvonio a niko se nije javljaо. Pa di su svi, obukao

sam se i otišao do parkića, nigdi nikog nije bilo, pa gdje su svi nestali... mogu radit šta hoču ali šta će mi sve kad sam sam. Počeo sam razmišljati - pa gdje su moji roditelji, brat, prijatelji, o kako je ružno biti sam. Uhvatila me glad, nisam doručkova, stao sam zvati: mama, mama, mama... i stvarno se mama pojavila i ja sam se našao u svom krevetu. Tek sam onda shvatio kako kako je to bio ružan san i više ga nikad neću sanjati.

Cirkus je došao u grad. Doveli su stvari u šarenim kamionima. Podigli su šator. Najavljuvач je predstavio akrobate, krotitelje životinja, balerine i snagatore, madžioničara, čovjeka od gume, puhača vatre, ekvilibriste, žonglere, a najvažnije od svega, pozdravio je našu publiku.

U cirkusu je bilo pet klaunova. Svi su bili odlični u svemu osim jednoga koji nije dobro radio a pogotovo nije dobro žonglirao. Svi su mu se rugali i svašta mu govorili. Tada je tužni klaun počeo puno puno vježbati i od tog vježbanja je postao najbolji. Došlo je vrijeme za nastup i još su mu se svi rugali ali kada je počeo nastup ostali nisu mogli vjerovati da je taj klaun najbolji. Svi su mu se divili pa čak i bijeli i crveni klaun. Tužni klaun je sada bio sretan i više mu se nikad nisu rugali.

A jednom je bijeli klaun je svirao harmoniku a crveni klaun je držao vodu i cvijeće. Odjednom je dotrčala svinja i pojela cvijeće crvenom klaunu. Crveni klaun se uplaši i prolije vodu po glavi bijelog klauna. Bijeli klaun iznenadeno ustane sa stolice a crveni hoće sjesti i padne na pod. Da bi se pomirili ispričali su si svaki po jedan vic.

Sanjam mjesto jedno,
mjesto gdje raste cvijeće,
gdje sreća uvijek prošeće,

gdje sretan slap teče,
gdje ljudi savjest ne peče,
i gdje ljubavi nema veće.

Mjesto gdje nema ružnih dana,
gdje ne postoji riječ mana,
gdje najbolji lijek je hrana,
gdje nesreća nije pozvana,
i gdje ljubav je sretnim rukama tkana.

Mjesto gdje djece gladne nema,
gdje lijepo vrijeme se sprema,
gdje prisutna nije trema,
gdje su svi ljudi flegma,
i gdje ljubav je glavna tema.

Moj san je da u životu radim ono
što volim i u čemu sam dobar.
Želim osnovati obitelj i zauvijek
biti sretan. Jedna od stvari koja
me u životu zabrinjava je to što
možda neću živjeti dugo zato što
mi ljudi uništavamo svoj planet.
Odbacujemo ono što nam je dano
i na taj način tjeramo planetu
Zemlju u propast. Jedan od
mojih glavnih snova je sudjelovati
u organizaciji koja pokušava
poboljšati svijet.

Naslikaj svoj san

Godine 2012. Festival dječjeg stvaralaštva "Mali grad Faros" je zaplovio treći put i - ovaj puta u snove. Sanjali smo lijepe ali i ružne snove jer to nas okružuje. Snivali smo u snu i na javi a sve u slikovnici nastalo je u dječjoj glavi. Osim u Starom Gradu snivalo se i u Bujama, Šibeniku i Bjelovaru nebi li naša slikovnica, treća po redu, bila što rječitija i slikovitija. I ove godine se za likovni dio pobrinula Marinka Radež koja je vila slikovnice (uz malu Kikijevu pomoć). Pozivamo vas da snujete sa nama jer barem tamo nam nitko ništa ne može i sve je upravo onako kako želimo da bude. Želimo vam lijepe snove.

PRIJATELJI FESTIVALA: Grad Stari Grad, Hrvatski audio-vizualni centar, Županija Splitsko-Dalmatinska, Pliva d.d., AGM, Helios, Kraš d.d., Vedran Janić, Lidija Janić, Marinka Radež, Zoran Vukić, Tomislav Fiket

AUTORI: Djeca Malog grada Farosa

UREDNICI: Kristijan Ugrina i Marinka Radež

IZDAVAČ: Udruga "Mali grad Faros"

PRIPREMA ZA TISAK: FOTO : Vedran Janić

PRELOM: Grafički studio MIŠ

LEKTOR: prof. Lidija Janić

TISAK: Stega tisak

ISBN 978-953-56321-2-2

MALI GRAD FAROS

9 789535 632122